

România

Tinerimei Române

ABONAMENT ANUAL:
 Pe un an.....Lei 180—
 Pe un jumătate an.....Lei 100—
 Autorități și instituțiuni.....Lei 500—
 In streinătate dublu.

ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC
 LA ADMINISTRAȚIA ZIARULUI
 CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 19

REDAȚIA:
 Cluj, Strada Regina Maria Nr. 36. — Telefon: 7-69
 ADMINISTRAȚIA:
 Cluj, Strada Regina Maria Nr. 19. — Telefon: 10-86

Noul regim.

Izbutind a te descătușa cătuși de puțin de orice sedarism de crez și patimă politică, mulțumindu-te a te considera numai de român liber în țară liberă, nu poți să nu recunoști influența extrem de binefăcătoare a regimului nou din țara noastră a regimului născut din „suferințe seculare și jertfa celor 800.000 de eroi ai noștri”, ce reprezintă regimul nou inaugurat de dl Iuliu Maniu în Noemvrie 1918.

Acest regim menit a zidi temelie puternică noului stat dezrobît, pe care să ridicăm apoi templul mândru al fericirii și gloriilor noastre naționale, nefiind rezultanta nici unei acțiuni oculite de dată mistică, nu poate avea nici în viitor soarte mistică și indecisă, căci este regimul dorit și așteptat cu messianică credință de toți fiii acestei țări.

Ridicat din tranșeele luptelor naționale, regimul nou furnizează țării o atmosferă mai curată și mistuște cu mult succes bacciliile ucigași, cari periclitau până mai ieri organismul țării noastre.

Incoronarea măreață a luptelor naționale, prin acest regim nou, și dăruit țării ca un premiu de încurajare pentru viitor, își arată mândria originii sale cu strălucire mereu crescândă.

Nimeni nu poate tăgădui că proba de foc — de aproape un an, peste care a trebuit să treacă acest regim, a fost trecut — spre einstea și binele neamului nostru — cu mult succes ridicându-se pe urma lui cele mai îndreptățite speranțe pentru ziua de mâine.

Dealtfel spre ai dovedi strălucirea ajunge chiar și numai o apreciere unică; trecând peste opera lui legislatoare, adânc salubră, și nefinând cont de lupta lui gigantică de peste granițe cu puterile văzute și nevăzute a streinilor; nefinând cont de nimic altceva ca numai de atmosfera nouă pe care a reușit să o realizeze ansamblul muncii sale, și de realizarea unei vieți de stat nouă și mai asemănătoare cu viața statelor de pe continentul nostru, chiar și numai cu atât, binemerită dela țară și neam.

Marea probă de foc peste care guvernul actual — spre deplina mulțumire — ai celor 90 la sută, cari l-au adus în toamna trecută, prin voturile lor, la putere, a fost o mândră pagină în istoria contemporană a țării noastre. A fost și va fi mult timp o mândrie a istoriei zilelor noastre și pentru că a știut să îndrepte cu multă înțelepciune spre bine soarta acestui popor ajuns la o grea răscruce constituțională. Meritul regimului nou, care a știut „să dea trup și suflet” celor mai înalte și fundamentale instituții constituționale, și care a

știut să adune în rânduri strănse în jurul acestora poporul întreg; este mare și el poate servi ca nou izvor de energii pentru alte înfăptuiri și alte realizări mărețe pentru viitor.

Nu-i de ultimă importanță de altfel nici acel merit excepțional al noului regim, prin care a știut să facă funeralii tăcute omului fatal și regimului nefast de până'n toamnă, rupt în două de conștiința adânc patriotică a factorilor constituționali, finând țara departe de orice zguduire; și că a reușit să înlocuiască cu multă prudență nefastul regim trecut, instituind în locu-i actualul regim plin de cele mai prețioase realizări naționale.

in care printre altele violarea bunurilor materiale și morale azi i-și primesc corectivul rigid, iar nu ca în trecut când ele se recompensau prin demnități.

Noul regim, făurit din sângele și suferințele atâtor generații glorioase, azi devenind o puternică realitate, merge mândru spre țelurile lui, ducând cu sine țara spre acel viitor apropiat plin de cele mai îndreptățite speranțe, care, trebuie să răsără neapărat pe urma activității lui adânc patriotice, morale și naționale.

Noul regim duce țara cu pași grăbiți spre o adevărată renaștere românească, de care numai dușmanii neamului nostru nu se pot bucura.

A. T. MUREȘAN.

Primejdia femeiască.

Eri, 20 Sept. a fost ultimul termen de înscriere în listele electorale pentru comună. Nu putem trece nepăsători peste acest eveniment căci el depășește banalitatea cotidiană. Importanța lui e cu atât mai mare cu cât pentru prima oară la noi femeile vor pași în arena publică pentru a-și exercita un drept recunoscut printr-o lege a dlui Vaida-Voevod, votată în trecuta sesiune parlamentară și care face parte din seria de înfăptuiri largi democratice cari caracterizează activitatea de până acum a guvernului.

Nu e locul să aprobăm sau nu oportunitatea acestei legi și nici s'o discutăm principial. Amintim doar atât că ea e făcută în spiritul vremii, fiind un desiderat vechiu al femeistelor: ea e morală și progresivă dar nu e mai puțin adevărată că a fost inspirată sub dinamismul unei necunoscută care face ca atunci când Parisul tușește, Bucureștiul strănută.

Legiuitorul a înțeles însă că invazia feminismului nu trebuie să fie generală. Deaceia recunoaștem că precauțiunile au fost destul de mari. S'a dat acces femeilor oarecum intelectuale, absolvente a unui curs inferior, secundar, normal sau profesional, ținându-se deosemena seama de o mulțime de alte considerațiuni cari toate obligă pe femei să-și dea seama de rolul important ce i-a fost încredințat în cadrul vieții noastre de stat și înlăturând dela vot pe sătențele noastre cari fără regret vor renunța la un drept pentru exercitarea căruia nu se simt încă pregătite.

In toamnă deci femeile își vor spune și ele cuvântul. Și aci îngrijorarea noastră e mare și pe deplin justificată. Căci cu ocazia înscrierilor efectuate zilele acestea s'au înregistrat unele fapte cari merită o deosebită atențiune. Peste tot, în Cluj ca și în celelalte orașe ardelenne, primăriile au fost inundate de puserie de

minoritare cari toate s'au prezentat pentru a se înscrie în liste, femeile române strălucind prin absență.

Un cunoscător al situației orașelor de dincoace de munte va înțelege ușor îngrijorarea noastră. Viitoarele alegeri ne va înstreina și mai mult orașele noastre, minoritarii apărând la alegeri cu forte aproape dublate fiind secundați de femeile lor cari se dovedesc foarte conștiente, în timp ce românele noastre inconștiente, vor continua să bată mai departe corsoul și să frecventeze saloanele, dovedindu-se astfel nedemne de reformele revindicate pe la toate congresele internaționale, unde femeia română era prezentată în postura de „hotentotă, asuprită de un bărbat „agasant” și „refractor” progresului.

Unde e „Liga pentru apărarea drepturilor femeii”? Unde sunteți stimată doamnă Cantacuzino, care afirmați sus și tare că femeia română va fi la datorie de îndată ce vecisitudinile vor dispărea, de îndată ce „orizonturile vor zâmbi” și femeilor noastre.

Situația este, credem, destul de gravă: Noi cerem din partea guvernului prelungirea termenului de înscriere și constrângerea, prin diferite mijloace, a femeii române de a-și exercita acest drept care nu trebuie să ajungă un factor în plus de sabotare al romanizării orașelor noastre.

In orașele Ardealului limba unguerească răsună stridentă chiar și acolo unde avize cer a nu se vorbi decât în limba Statului. De ce prin urmare i-am ajutat chiar noi; de ce meschinile lor intenții să se înfăptuiască chiar prin negliobia noastră; de ce să nu ne purtăm cu dușmanii noștri așa cum trebuie.

Femeia română are o datorie. Iar statul nu poate asista nepăsător la primejdia care ne amenință ci prin autoritara lui forță de coercitiune va trebui să intervină.

Căci dacă ar fi să ne înstreinăm

Vești bune despre noi.

Scotus Viator marele ziarist și istoric, unul dintre cei mai sinceri apărători ai românilor, despre care s'a mai vorbit în gazeta noastră cu prilejul vizitei care a făcut-o cu o lună înainte în țara noastră este viu comentat de presa franceză, pentru unele relații ce le dă despre noi. Scotus Viator care și-a impus un punct cardinal în viața sa pentru studierea națiunilor subjugate de Monarhia Austro-ungară, a ajuns cel mai bun cunoscător al acestui fost imperiu, și în cugetarea lui de politician avea certitudine că orice stat în care mai dănuște încă, concepția medievală de stat, este sortit să dispară din istorie, iar dreptul la viață liberă și statornică nu-l au decât popoarele cu concepții democratice.

Acest distins ziarist a cunoscut pe Români de multă vreme, și în special pe Ardeleni i-a cunoscut întâiu, făcându-și buni prieteni din d-nii Maniu și Vaida expozenții Românilor subjugate din Transilvania. Pentru acest motiv acum când concepția lui Scotus Viator a fost realizată prin tratate de pace, D-sa urmărește cu mult interes viața noilor state, cu perspectivele lor de reforme sociale. Reformele din țara noastră și în special ale partidului Național-Tărănesc le-a urmărit cu insistență și le-a studiat cu prilejul vizitei sale din vara aceasta. Noua lege administrativă o socoate cu un distinct semn de progres, ca o apropiere de mentalitatea apuseană prin caracterul ei dominant de o cât mai largă descentralizare. Cei ce utendințe centraliste azi nu mai pot fi decât cei cari opun o vădită reacțiune progresului. Și încheie despre România spunând: „Sunt convins că România nouă se îndreaptă spre mentalitatea apuseană — și că va deveni focarul libertăților politice într-o viață constituțională normală ca o pildă pentru vecini. Aportul transilvănean dă sorti de izbândă acestei credințe — care va duce spre progres întreaga țară înfăptuind pentru toți egale drepturi fără osebire de rasă, limbă, sau religie”.

Aceste sunt aprecierile juste despre noi văzute de către o mare personalitate prin prisma obiectivității, acum când anumite secte cu unghiul obiectivității deviat încearcă marea cu degetul la Geneva.

O. V.

conducerea orașelor ardelenne din pricina coconetului nostru atunci am fi — după reforma agrară — a doua oră celebri în istoria universală. Și nu de asemenea cobaism avem nevoie ci de muncă intensă și de progres. Să ne lăsăm tunși de Dalila? Ar fi ridicol!

Drăușan Corneliu.

Film politic.

Situația politică internațională e neschimbată. Câtă vreme la Geneva se aranjează luna de miere a statelor europene, pe frontul ruso-chinez timpul se măsoară cu tăcânitul mitralierelor, iar spațiul cu bătaia tunurilor, ca o demonstrație pentru propășirea... păcii. Dealtfel de aici și dictonul latin: „si vis pacem para bellum”, ca o dovadă că latinii se pricepeau grozav de mult la pace. Ca dovadă pax romana, care a durat câțiva secolii, intronând pe pământ binele și pacea romană, lucru dorit și în prezent de alte națiuni, nu tocmai romane.

De aici și multiplele discursuri și comentarii în jurul himerei S. U. E. (Statele-Unite Europene) adevărată federalizarea economică a Europei, „fără scop de a îndrepta contra altui continent vre-o acțiune subversivă”, ci numai de a reglementa niște chestii interne, de cari bătrâna Europă suferă grozav de mult în ultimul timp. Natural, ca o primă chestiune de reglementat ar fi ridicarea barierelor economice, lucru dorit în special de Germania, pentru a se putea întinde mai mult, căci fără deosebire economică, Germania n'ar mai putea garanta noul echilibru economic.

Afacerea a mirosit de departe și „gentlemen”-ilor englezi, cer cari prin dl Snowden au dat a înțelege Europei că Anglia nu e un cal de sacrificiu pentru binele obștesc, trimițând prin gura dlui Macdonald șeful laburistilor o strângere de mână și o declarație de dragoste bătrânei curtezană, Franței. Cum însă Englezii sunt mai răbdulii și mai bine crescuți decât Nemții, n'ar dori mai mult decât un armistițiu al cărbunelui măcar pe doi ani de zile. Incolo Europa face ce o vrea și ce o putea, căci în viața nației engleze și doi ani e ceva.

Pe cât de mulțumiți sunt însă En-

glezii de bazele acordului naval cu Statele-Unite (nu cele europene), pe atât de supărați sunt însă fiii lui Soare Răsare. Nu doar că Japonia n'a fost invitată la discuția preliminară acordului, ci pentru că acordul lovește numai în tonajul unor vase de războiu, mare parte lovind astfel în vasele de războiu japoneze.

Deși Italia n'a fost invitată la semnarea acordului naval Anglo-American — Italia nu e „putere mare” — totuși dl Mussolini la adunarea fasciilor italiene n'a ținut să amintească prea mult despre această afacere, menționând mai degrabă raporturile cu vaticanul și problema locuințelor, numai ca să nu-și facă sânge rău intrând în discuții inutile cu streinătatea.

Îndăuntru e și mai mare încreșala. Mai ales la partidele de opoziție, cari au început campania de... răsturnare a guvernului, luminând masele. Natural că o așa de mare lumină revărsată asupra maselor le-a zăpăcit pe acestea din urmă de tot, așa încât nu mai știu bietele mase ce să facă: să răstoarne guvernul, sau să snopească în bătaie pe „luminătorii maselor”.

Deaceia situația celui mai luminat dintre luminători, a excelentului om de finanțe Vintilă, se cam elatină. Și se elatină cu atât mai mult, cu cât dl Duca „omul guvernului” care a definit drept gafă retragerea liberalilor din parlament, ar înțelege să se acate de căruța șefiei partidului liberal. Noroc că dl Duca este un politician mai rutinat și știe că ajungerea D-sale la cârma partidului liberal ar slăbi partidul și mai mult prin lupte fratricide, pentru care fapt zeloșilor săi partizani dornici de căpătuială prăscăpă. Tăcere și disciplină, lucru nu tocmai pe placul constantinensecului Cerber, Tancred.

Cronicar.

Problema ebraică.

(at) Incepe a pluti din nou pe valurile vieții noastre publice, datorit nu atât importanței efective a faptelor săvârșite, care au aruncat-o la suprafață, ci datorit mai mult importanței ce i se atribuie pe nedrept.

De când lumea și pământul, frecările sociale, naționale, au fost și vor exista cât timp un om nu va fi exact la fel ca celalalt; datorită civilizației și a progresului e să reducă aceste asperități la proporțiile ei minime; să nu uităm însă, că cel mai mare dușman al acestor nizuințe sunt exagerările.

Poporul român, care și-a arătat nobilul său spirit pacific în cele mai libere momente ale sale nu poate ignora acest dușman.

Poporul român și îndeosebi ardeleii cari cu ocazia mării răfuiri din 1918 s'au dovedit atât de generoși cu asupritorii multisecolari ai lor, este îndreptățit a protesta în contra unor asemenea exagerări dăunătoare încheșării statului nostru.

Bazați pe aceste considerații nu poate rămânea tăcut în fața exagerărilor ebraice, ridicând mici fapte diverse la mari frecături interne, și umflând fără multă îndreptățire și justificare și numai din șovinism și patimă confesională și cele mai neînsemnate întâmplări, dându-le proporții mari și importanță serioasă, numai și numai pentru că ele s'au petrecut între unul care aparține ritului mozaic, și celalalt nu.

Noi — și îndeosebi tineretul — care a adus și el probe frumoase spre așa afirma prin fapte, dragostea lui de ordine, ridicăm glasul nostru de protestare, contra acelora, cari periclitează ordinea și liniștea câștigată cu multă jertfă, prin jocul periculos al exagerărilor.

Am fost și suntem cei mai dârji apărători ai liniștei și bune înțelegeri între cetățenii acestei țări, și tocmai pentru aceasta declarăm luptă celor cari o periclitează prin exa-

gerării.

Elementului ebraic ne îndreptăm gândul în primul rând, invitându-i cavalereste să coboare pe planul realităților.

Exagerările ebraice din săptămâna trecută, ofensează simțul nostru de dreptate și justeta aprecierilor cu care măsurăm evenimentele zilei și de aceea, îi invităm să respire cât de mult din aerul binefăcător al realităților.

Sfințire de steaguri voinicești în Sălaj

Prin muncă asiduă tineretul chemărist Sălăjan a reușit a organiza în toate comunele județului Sălaj centuriile de voinici și Gardă Agrară.

Sfințirea steagurilor acestor organizații pentru comunele plaselor Carei, Valea lui Mihai, Tășnad și Supurul de jos în număr de 120 va avea loc în orașul Carei în ziua de 29 Septembrie a. c.

Acestei serbări naționale i-i imprimată deosebit importanța și fast participarea la solemnitatea dlui Prim-Ministru Iuliu Maniu, care apreciază mult valoarea acestor organizațiuni.

Invităm deci cu toată căldura prietenii noștri de a participa într'un număr cât mai mare la această grandioasă manifestare politică națională.

Chemăriștii cari vor lua parte la această serbare sunt rugați a se anunța la biroul organizației noastre din Carei în ajunul serbării pentru a primi instrucțiunile cuvenite.

România Nouă

Rezumatul unei conferințe

a dlui V. V. Tilea, deputat

Domnul Alfred Zimmer, profesor la Universitatea din Cambridge, subdirector la Institutul de Cooperatie intelectuală a fondat acum 6 ani la Geneva un „Birou de Studii Internaționale” la care a invitat mai mulți reprezentanți ai țărilor străine să fie conferințe despre diferitele probleme de interes internațional. Despre situația actuală în România a fost invitat să conferențeze dl deputat V. V. Tilea, vechi cunoscut al profesorului Zimmer.

Correspondentul nostru ne trimite următorul rezumat al acestei interesante conferințe.

România nouă, zace aproape în aceleași granițe ca Dacia, colonia romană de acum 2000 de ani. Acel colț al Europei, a adăpostit cea mai expusă țară la invaziile popoarelor streine. Rezultatul invaziilor perpetue a fost dezastros, împiedicând până în secolul al XV-lea crearea unui organism și unei civilizații stabile. Dacă schimbul continuu al frontierelor politic a fost în defavoarea desvoltării rasei românești, el a avut totuși și o parte bună, desvoltând în rasa noastră un instinct puternic de prezaervățiune și un simț politic remarcabil.

Incerările repetate de a uni trunic toate ramurile neamului românesc, au dat greș până în anul 1918 când opinia publică mondială și situația internațională a fost favorabilă unirii pe veci a tuturor Românilor. Dar această unire nu a fost făruiată numai de conjunctura internațională ci mai ales prin suferințele, sacrificiile și luptele naționale ale tuturor Românilor. Înainte de a veni cauza noastră la Conferința de pace dela Paris, ea a trecut prin închisorile ungurești, austriace și rusești și mai presus de toate, a trebuit să treacă peste corpul celor 800.000 soldați români cari au pavat atât de tragic drumul spre unirea națională și politică a tuturor Românilor.

Frontiere etnice pure au putut fi greu stabilite, dar trebuie să dăm dreptate lordului Balfour, că nu au putut fi trase frontiere mai juste. „Și azi când se vorbește de chestiunea delicată a reviziunii tratatelor și frontierelor, trebuie să ne dăm seama că problema este atât de dificilă ca aceea pusă de judecătorul lui Schylock.”

După această introducere conferințiarul trece la analiza amănunțită a problemelor grele pe care avea să le înfățișeze România de după războiu: reforma agrară, unificarea monetară, unificarea administrativă, școlară, aplicarea sufragiului universal și soluționarea problemei minoritare.

„Este natural ca soluțiunea acestor probleme să fi fost văzută în mod diferit, chiar opus, de diferitele partide politice, a căror înalt patriotism nu poate fi contestat. Divergențe de păreri există și în sânul unei familii restrânse, dar în fața politică ele stimulează evoluția.”

„Este unicul caz în istoria popoarelor, cel din România, când marii proprietari au oferit de bună voie pământul lor spre expropriere, ușurând astfel rezolvarea unei probleme sociale. Au primit pământ toți îndreptățiii fără deosebire de rasă și religie. Guvernul de azi își dă cea mai mare silință să ridice producția agrară prin încurajarea mișcării cooperatiste, împărțirea semințelor curate, măsuri cari au dus la recolta bună din anul acesta. Se înființează nu credit agricol etc.

Azi toate partidele stau pe baza sufragiului universal și despre acest fapt se poate convinge oricine, văzând intensă activitate pe care o desvoltă și azi între alegătorii partidele, recunoscând că elementul țărănesc este cel mai sănătos posibil.

Reconstrucția economică și financiară a țării este în curs și Guvernul Maniu a făcut stabilizarea, împrumutul extern, a schimbat legea minelor și legea comercializării, dând astfel toate ușurările capitalului străin pentru co-

laborare în România. Mai presus de toate, a redus zidurile tarifare cu 10%, în medie, arătând și prin aceasta, intenția sa de a merge pe calea evoluției cerută de spiritul Genevei. Tratatul comercial vor desăvârși munca de consolidare.

În materie de organizare administrativă, Guvernul național-țărănesc a votat legea descentralizării, iar cu aprobarea tuturor partidelor, s'a reformata jandarmaria și poliția și s'a început reducerea funcționarilor prea numeroși și îngreunetori pentru bugetul nostru.

Conferințiarul trece apoi la „marea modă” la chestiunea minorităților, arată desvoltarea ei istorică și dreptatea făcută de conferința de pace în materia emancipării naționale. Dă cifrele minorităților și arată că miscarea antisemită a unor tineri duși în rătăcire a fost cu totul demobilizată de actualii guvernanți, nu prin mijloace de forță, ci prin convertire la mai bine a elementului plin de elan tineresc.

La multe legi au colaborat deputații germani, ucraineni, bulgari, evrei și turci, arătându-și încrederea în concepția noului guvern de-a vedea chestiunea minoritară.

Numai partidul maghiar, subliniază conferințiarul, partidul, căci poporul maghiar nu este solidar cu conducătorii reacționari, se menține într'o atitudine ostilă oricărei consolidări a României, căci consolidarea a României opune un obstacol definitiv visurilor de revizuire ale Ungariei.

Atitudinea lor nu este bazată. Au școli mai multe decât sub dominația maghiară, adică sub regimul lor, subvențiile pentru școli și biserice date de Statul român sunt în continuă creștere, și vor fi augmentate odată cu îndreptarea bugetului.

Suntem conștii de tragedia ce a suferit Ungaria din cauza neurmării sfatului luminătorilor patrioți Acsády, Szécsenyi, Eotvös cu privire la politică față de naționalități, și noi nu vrem să cădem în greșala lor, deaceia guvernul a votat de curând pensiune funcționarilor unguri, cari fiind instigați de Ungaria au refuzat să presteze jurământul de fidelitate statului românesc.

Legea nouă — în studiu — a minorităților va duce și mai departe politica liberală față de minorități și va deschide drumul unei mai strânse colaborări internaționale, care se poate baza numai pe un naționalism satisfăcut; dar în aceleași timp, trebuie să apelăm la vecinii noștri să înceteze odată cu răsândirea organizată a urei în contra noastră, cei care nu avem nici un fel de acțiune de ură contra lor, cum dovedește și revoluția din 1918, unde nici un Ungur nu a fost ucis de Români, ci numai Români de către Unguri.

În politica externă toate partidele românești urmăresc aceeași tendință de pace și sprijin reciproc internațional, în spiritul Ligei Națiunilor, iar Guvernul Maniu își urmărește munca de consolidare internă și de întărire a prietenilor cu țările străine, credincios vorbeii unei cugetător cehoslovac, că „democrația fără libertate națională este tot atât de puțin valoroasă, ca libertatea națională fără democrație.”

Conferințiarul a fost îndelung aplaudat de publicul numeros și distins, între cari se aflau și dnii Titulescu, Lugoșeanu și membri delegației.

În urmă s'au pus mai multe întrebări dlui Tilea despre situația din România, la care dsa a răspuns.

Aviz. Orice manuscrise se vor trimite pe adresa ziarului „Chemarea”, Str. Regina Maria 36. (Tipografia Națională) Cluj. Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază. Redacția.

Nu ne-a uitat Dumnezeu — Pe marginea unei scrisori. frați plugari!

Intr-o vreme credeam și Tatăl Atotputernic ne-a uitat. Era timp când zi de zi ne ridicam ochii noștri spre cer și întrebam pe Stăpânul Cerului de ce nu mai curmă puterea celor răi din țara noastră. Când zilele ne erau mai amare, atunci a fost mai mare și credința noastră în Dreptatea Cerească. Am știut că Dumnezeu nu ne-a uitat, și nu ne va uita.

Bunătatea lui, din care au răsarit multe țări noi și din care bunătate i-a împărțit pe cei mai asupriți fiii ai pământului, într-o vreme s'a îndreptat și spre noi spre neamul românesc.

Ne-a făcut fericiți și ne-a pus la încercare grea, lăsând țara bine câțiva ani numai în grija noastră a celor ce o locuim spre a vedea că ce vom face. Și durere, fără puterea lui, cei buni, cei puțini și negrii la suflet au asuprit pe frații lor.

Și aceasta le-a fost peirea, căci Celatodrept, nu poate vedea strâmbătatea, și când a văzut că păharul suferințelor noastre iarăși s'a umplut, și-a întins din nou spre noi mâinile sale ocrotitoare, ridicând de pe capetele și sufletele noastre puterea celor cari frați fiind ne asupriau fără milă creștinească.

Dumnezeu nu ne-a uitat. Nu ne-a uitat nici în trecut precum nu ne uită nici azi, și nu ne va uita câtă vreme nu ne vom păta sufletele și credința noastră cu cele învățate de cei răi.

Stăpânitorii pământești ai noștri, a căror conștiință curagioasă a știut să lege într'un singur și puternic mânuchiș pe toți fiii buni ai acestei țări, grijește de sufletele și de credința noastră. A făcut să dispară sila, care vă făcea să mărturișiți la alegeri altfel de cât credeți, a știut să vă ia de pe capetele voastre pe cei cari vă învățau la necinste și blăstămăție, și mai presus de toate a știut să desgroape din șanțurile uitării cea mai mare avere a omului gânditor: *libertatea*, care la rândul-i îi cea mai mare comoară a sufletelor curate.

Lăcomia, care a fost cea mai de frunte însușire ai celor ce v'au condus până în toamnă, a dispărut în bunăparte și trebuie să dispară tot mai mult, pentruca să ajungem odată și noi acolo ca și la noi fiecui om să câștige cât muncește.

Suntem pe cale bună frați plugari, după rătăcire de zece ani am luat drumul drept și drumul cinstei, la început e greu să mergi pe el, dar să nu uitați că nici Dumnezeu nu ne-a uitat.

Cea mai bună mărturie pot fi zilele noastre pline de cele mai îndreptățite speranțe pentru un viitor apropiat bun și ușor.

Dumnezeu nu ne-a uitat frați plugari, să nu uităm nici noi bunătatea lui prin care ne-a ușurat soarta, să ajutăm cu toți și din toate puterile noastre pe aceia cari prin voința lui, vrea să ne scape de zilele negre de eri.

Să nu uităm, vorba Fiului Răscumpărător: „Dați Cesarului ce este al Cesarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.”

Să trăim după legile lui și după acelora, pe cari ni i-a dăruit spre a ne conduce și atunci, frați plugari, Dumnezeu nu numai că nu ne-a uitat, dar nici nu va uita.

Sandu Belușanu.

... Dvoastră nu veți putea tolera ca oameni veniți să-și desvâdărească studiile, să abuzeze astfel de inima bună a francezului.”

(din scrisoarea dnei Parieu, către Min. Instrucțiunii.)

Chestiunea studentului român plecat în străinătate, sub o anumită latură, o fost totdeauna delicată. Și aducerea ei la suprafață, a fost în majoritatea cazurilor, legată de publicitatea unui caz suspect, de rușinea unui act înjositor, sau în cazurile cele mai bune, de umbra unei bănueli. Căci, așa cum era și firesc, aprecierea adevăratului student român,

pornit pe drumurile străinătăților să-și câștige pregătirea specializată, se făcea în judecata intimă a profesorului, în atmosfera de muncă înfrigurată a laboratorului, sau la masa verde și solemnă a comisiilor examinatorie. Dincolo de nota informativă a unui examen strălucit, dată și aceasta în cazuri foarte rare, adevăratul student român din străinătate n'a avut nici un fel de publicitate.

Nu însă și celalalt student „român”.

Distincțiunea între adevăratul student român, pornit anonim dar dărz și hotărât spre câștigarea universităților streine, și între celalt, studentul „român” printr'un act de cetățenie, dus peste hotare nu de setea creatoare a cărții ci de cele mai multe ori de groaza ei, adausă la belșugul unui trai care aici nu se simte la largul lui, cred că e inutilă. O listă de peste 300 de astfel de uzurpatori ai titlului de student, foști beneficiari de altfel chiar ai bugetului țării, publicată și răspublicată acum vre-o 2—3 ani, a lămurit pe toți cei ce se mai îndoaiau!

Iată însă că existența acestui soi de „student” — căci nu-i pot spune decât *soi* — se afirmă din nou, printr'un fapt a cărui rușine a trebuit să ne palmuiească obraji. Ministerul Instrucțiunii, a primit o emoționantă scrisoare, din partea unei văduve de război, conducătoarea unui restaurant din Toulouse, în care denunță câțiva studenți „români” — dintr'o listă mai lungă — cari după ce au consumat boereste, de peste 6000 franci, au plecat fără să-și plătească consumația. Firește, dacă numele nu puteau suna decât: Binder, Rabinovici, Bleiberg, Steinberg sau Buha-revici, — fapta ne-a izbit totuși în plin, grav și dureros, terfelind încă odată cinstea și renumele bun al celui-lalt student român de peste hotare, al celui anonim și muncitor. Și cuvântul nostru pentru studentul acesta ia trup. Căci dacă indignarea noastră a celor cari suferim numai în mândria românească și în grija unui nume nepătat, ne înțeștează pumnii și ne înroșește obraji, ce trebuie să sufere cei cari suportă ponosul acestei fapte, studenții români din uni-se resfrânge viu și acuzator fapta acestor profesioniști ai uzurpației culturale, mârșevia incalificabilă a acestor aventurieri și excroci ai cărții.

De-asupra nevoii unei corecțiuni aplicate „pe loc” mai mult decât necesară în astfel de cazuri, se ridică nevoia unor măsuri exemplare. Și dacă Ministerul Instrucțiunii a cerut despăgubirea văduvei din Toulouse, „Uniunii Evreilor Români” declarând că în caz contrar nu va echivala diplomele acestor „studenți” — azi, mâini: avocați și ingineri — „români”, cred că acestei măsuri juste, trebuie să i se adauge și infierarea morală. Așa cum pe vremuri stălpul infamiei ținea țintuit de ureche în infierarea publică, fapta blestemată a tâlharului și-a necinsti-tului, tot așa acești eroi ai publicității scandaloase, trebuiesc purtați de ureche în fața opiniei publice. Autenticii soli ai studențimii române prin instituțiile apusului, pentru prestigiul bunului lor nume, au această datorie. Să prezinte pe acești „bergi ai ...steini, în postura lor adevărată de excroci intelectuali. După această operă de purificare, pornită din mulțimea muncitoare a celor cari urcă dărz și impresionant scările cari apropie de culmi, vor veni apoi fără îndoială și alte griji, mai înalte, pentruca gingașa chestiune a prestigiului nostru studentesc în străinătate să fie rezolvată. Până atunci însă, adevărații studenți români de peste hotare, trebuie să ia o atitudine față de mârșavii lor presupuși tovarăși de carte. O atitudine care să nu ancoreze într'un comunicat stereotip și care să facă distincțiunea între cele două tabere. Intre cei vrednici și anonimi, și între cei puțini și nerușinați.

Ion Brumaru.

Premierele „Teatrului Național”.

Cronica Dramatică Fântâna Blenduziei.

De: V. Alexandri.

E un obicei care a intrat în tradiția teatrelor de a-și începe stagiunile cu o piesă românească, este un semn de distincție postumă pe care o acordă acelor autori, care au dezvoltat acest gen dramatic, iar alții cum este Alexandri l'a întemeiat chiar.

Dar o inovație surprinzătoare pentru anul acesta a fost conferința dlui prof. G. B. Duică înainte de a începe spectacolul, ideie care ar fi cu atât mai binevenită cu cât se va mai repeta și la alte spectacole, cerând cu aceste prilejuri, concursul profesorilor Universității. Dl G. B. Duică schițează generația dela 1840, generația „Propășirii” printre fruntașii căreia era și Alexandri, venit din străinătate, cu idealuri frumoase pentru țara lui. Printre primele probleme pe cari și le-a pus Alexandri a fost cum să poată izgoni orientalismul cu toată ignoranța lui de la noi și să aducă în locul lui Occidentalismul cu cultura lui, care trebuia să deștepte poporul nostru spre libertate. Una din soluțiile găsite a fost teatrul, și Alexandri întemeiază teatrul și începe să scrie piese. Alexandri avea o concepție socială etică despre teatru, și-l considera ca pe un puternic factor de îndrumare. Pentru aceea prin piesele lui ca: „Lipitorile Satului”, „Boerii și Ciocoi”, „Iorgu dela Sadagura” el zbiciuește multe din relele societății de atunci, și în același timp desăvârșește limba literară ridicându-o până la cele mai înalte expresiuni în drama, istorică.

Fântâna Blenduziei aparține romantismului: Poetul latin Horațiu (idealizat de Alexandri) trăește retras de sgomotul Romei în vila sa de lângă orașul Tibur. Retragerea lui din Roma a avut loc în urma refuzului lui August, de a scoate din exil pe prietenul lui Horațiu, Ovidiu. Horațiu aici a compus un „codex al artei poetice” pe care socotia că dacă-l va da lui August îl va îndupleca și îl va elibera pe Ovidiu, dar pierde

Comedia Politică.

De: A. Fraccaroli.

Sunt prea puține motivele prin care „comedia politică” a doua premieră a teatrului național, își găsește justificarea prezenței ei în repertoriu.

Piesa își face impresia unei parodii groțesti a „Scrisorii Perdute” a lui Caragiale superioară infinit prin desăvârșirea tipurilor ce le creiază.

Autorul satirizează pe deoparte ignoranța colectivă a alegătorilor iar pe de altă parte un monument de prostie al candidatului, despre care cu drept cuvânt Brânzovenescu lui „Caragiale” (cel mai reprezentativ din galeria noastră politică) nu poate fi gelos.

O intrigă și o desfășurare nelo-gică a acțiunii, fac ca piesa să fie lipsită cu totul de elementele dramatice care i-ar da viață. Deasemenea sunt roluri cari sunt cu totul lipsite de relief, amintim pe cel al zia-

rii acest manuscris. Lângă fântâna unde se inspirase Horațiu (fântâna Blenduziei) vine să culegă flori pentru baia lui Scaur, Getta o nobilă din Dacia, acum slavă lui Scaur (un fost sclav foarte bogat). Aici întâlnește pe Getta sclavul lui Horațiu, Gallus, un fiu de nobil din Galia. Un sentiment de iubire îi leagă pe amândoi de acum înainte. Gallus pleacă, și trece pe acolo Horațiu care cu toată vârsta lui înaintată este puternic impresionat de Getta. Horațiu rămâne rece la cuvintele de dragoste pe care i-le spune Neera o curtezană frumoasă, care la rândul ei respinge pe Ccaur, care este brutal și urât. Scaur pregătește un mare festin la care invită pe Horațiu și pe prietenii lui Postum și Necena și pe Neera. Cu această ocazie Getta este dăruită lui Horațiu. Horațiu însă descoperă că Getta nu-l iubește pe el și iubește pe Sclavul lui, Gallus. Infuriat el vrea să-i omoare pe amândoi, dar tocmai atunci se întoarce Gallus cu Getta aducând manuscrisul pierdut. Prietenii lui Horațiu îl hotărăsc să facă un act de mărinimie, și Horațiu îi eartă și îi liberează.

Piesa este lipsită de o analiză psihologică, place însă prin intriga ingenioasă, și prin frumusețea versurilor, deși în mare parte retorismul o inundă.

Dra Atena Dumitrescu a creiat o Gettă minunată, demnă de conștiința poeziei de sclavă, pe care a brodat o infinită gamă de accente melodioase. Dl Braborescu ne-a redat un Gallus cu o voce vibrantă de nostalgie, iar „Horațiu” redat de dl Zaharia Bărsan a fost învăluit într'un farmec de tinerete apusă redând viu și transfigurat elanul veciniei poeziei, nuanțând prin ea o resemnare divină. Nu mai amintim seducătoarea vervă a dlui Dem. Mihăilescu Brăila în Postum doar remarcăm că „Scaur al dlui Mișu Ștefănescu a fost prea grotesc și ne pare că a depășit naturalul.

ristului, iar subiectul piesei este aproape disparent; un cavalier Largas-pugna, își pune candidatura în alegeri, ajutat de câțiva prieteni cari îl cred foarte genial. O artistă maschează o iubire pentru Largas-pugna măgulindu-i însușirile lui politice, bine înțelese că Largas-pugna este destul de dornic. Apoi frigurile nesigurantei reușitei, iar la urmă succesul încununat de muzică și de strigăte — atât.

Dl Virgil Vasilescu în rolul lui Largas-pugna a risipit cu dărnicia care îl caracterizează gesturi, vervă în replică, însă nu e vina D-sale că n'a putut să definească un personaj. Dl Potcoavă ne-a redat prin mijloace simpliste, un tip. Rolul artistei susținut de D-na Hodoș deși era un rol nenatural artificial, ne-a lăsat impresia că nici resursele D-sale nu le-a putut depăși.

O. V.

Idealisti și profitori.

În trecutul Ardealului generațiile tinere românești s'au distins în totdeauna prin cel mai neprihănit idealism. Oricâteori românimea a simțit nevoia de-a ține pasul cu poruncile evolutive ale vremii, tinerimea ardeleană, în zdrobitoarea ei majoritate, s'a înrolat, cu promptitudinea unei cascade, în ritmul acestei înaintări, împrumutând mișcărilor noastre naționale cel mai autentic caracter popular. În momentul în care, în vre-o regiune oarecare a acestei provincii, se înalță un steag de luptă, feciorimea ardeleană, știutoare de carte sau ba, îl împrejmuia cu repeziunea unei viziuni instinctive, stropind idealul urmărit cu cei mai nobili picuri de sânge...

„Rătăcii”, cei cu „păreri izolate”, au fost puțini. Îi dădeau, aproape întotdeauna, regiunile caracterizate printr'o vădită promiscuitate etnică, periferiile tezaurului nostru etnografic, în cari acțiunea zăpăcitoare a europitorilor de alt neam și lege era mai virulentă. Pe acești rătăciți, adesea ignari ai imperativelor: deci naționale, robustești și simț al maselor românești îi pedepsea erud; memoria populară îi elimina, ca pe niște cioburi netrebnice, din procesul de evoluție firească a mulțimilor, încreștându-i pe răbojul mahnurilor sale ca atare, ca pe niște simpli „profitori” de ocazie.

Cu toate că după izbăvitorul act al unirii din 1918 principalele obiective de luptă s'au schimbat, în cuprinsul Ardealului bogata tradiție a idealismului tinerească rămăsese intactă. În ultimii zece ani de lupte aprige pentru modernizarea și occidentalizarea spiritului public în România întregită, tineretul ardelean a rămas credincios, aproape în unanimitate, tainicilor îndemnuri istorice, împrejmuind cu entuziasmul sacru al vrăstei aceea or-

ganizație încercată, care a captat toate aceste nobile și misterioase îndemnuri: ORGANIZAȚIA PARTIDULUI NAȚIONAL-TĂRĂNESCU. Așa a luat naștere „Chemarea”, într'un moment în care puterile oculte ale vieții noastre politice post-belice se pregătesc să dea acestui Ardeal dărz și încăpăținat — lovitura de grație.

Avem — ce-i drept — și azi dezorientați, ca să nu zic mai mult. Avem și azi „izolați”, numescă-se „vestitori” sau altfel, avem și azi un număr de fițangări cu liceul neisprăvit, cari confundă năzuințele mulțimilor românești spre progres cu propria lor poftă de căpătuială. Țin chiar întruniri periodice, organizându-și poftele metodice, în vederea cine știe a căror „schimbări miraculoase”. Avem și azi specimene curioase, cari se războiesc cu evidente categorice contrar a împrejurărilor. E omenesc și explicabil: fiecare neam își are caraghioșii săi, fiecare națiune își are inteligențele sale minore.

Dar dacă tradiția violării cătorva, atât de puțini încât îi poți număra pe degete, mai perzistă încă, dacă rasa profitorilor n'a fost definitiv stărpită, nu este mai puțin adevărat că s'a păstrat în toată măreția ei educativă și ceialaltă tradiție ardelenescă: tradiția disprețului public față de asemenea profitori demni de ură? — nu, de compătimire! Priviți-i de aproape. Observați cu cât hohot de neputință se schingărese și se tatează pentru a impresiona credulitatea mulțimilor, cu câtă mizeră satisfacție se svârcolesc pentru a-și cuceri o fărâma de popularitate din răzletele nemulțumiri ale momentului.

Bieții infirmi intelectuali! În loc de succesul răsunător al unei „răsturnări”, ei oferă accentele dramatice ale unei auto-tragedii sfâșietoare.

N. Buta.

Revizuirea tratatelor.

Cotidienele de multe ori false interprete a evenimentelor anunță zilnic știri din ce în ce mai senzationale, venite din orașul unde diplomații lumii s'au adunat să clocească oul pașismului, menit să dea posibilitate de reabilitare statelor europene ruinate de ghiarele războiului. Se publică în ziare discursuri întregi rostite la masa verde a tribunalului de la Geneva, discursuri pline de vorbe sunărtoare dar cu puțin adevăr în ele, având doar menirea de a susține încă intactă imaginata atmosferă de pace ce se pare că plutește deasupra Europei. Totul este însă o simplă maimuțareală dechizată, căci realitatea desvelită de cei în care de mult mocnește ceva infam, e cu totul alta.

Evenimentele din ultimele zile confirmă într'u toate aserțiunea prezentă, dându-ne chiar dreptul să credem că la Geneva mai degrabă ar putea să se realizeze ceva rău decât ceva bun. De multe ori ajungem la convingerea că tribunalul de la Geneva e o instanță subredă pe care n'o credem în stare să producă ceva real care să-i justifice existența și că Geneva nu e decât un loc, unde țările își trimit diplomații să le descarce bugetele prin cheltuieli fabuloase și inutile.

Războiul cel mare sufocat de neputința beligeranților, cărora li se uscăse și măduva din oase, a fost încheiat prin niște tratate, cari pentru unii — între aceștia suntem și noi — sunt niște hotărâri sacrosancte, de cari se feresc a se apropia și cu gândul, iar pentru alții sunt niște petece de hârtie murdărite cu slovele unor convenții, pe cari dacă te miri ce mo-

tive le cer imperios schimbarea, se pot trece peste ele calcându-le în picioare. În jurul acestor tratate s'învârtesc diplomați de câțva vreme. Chestiunea e veche, chiar perimată, n'o putem însă trece cu vederea din motivul că depășește banalitatea lucrurilor de toate zilele, prin faptul că a ajuns la un punct culminant.

S'a putut observa că statele Europei se întrec în a sfida tratatele, considerând ca un titlu de glorie cutreanța de a ridica prin gura delegaților cuvântul contra tratatelor prin cari susțin unii că s'au pecelluit mari nedreptăți. E adevărat că Trianonul cuprinde durerea multora, îndeosebi a acelor cari de secole țineau subjugată un popor de neam nobil pe care — nestingheriți de ideea dreptății — îl exploatau într'un mod rușinos, dar nu-i mai puțin adevărat că în carapacea tratatelor stă închisă și o dumnezeiască dreptate așteptată cu nerăbdare care întrece cu mult imaginata durere a acelor aduși la adevăr.

Dar locuitorii pusteii panonice nu vreau să știe de lucrul acesta și ajită mereu revizionismul. Dela războiu încodce s'a putut observa cu prisosință acțiunea ocultă de sabotare a păcii printr'o acută tendință de revizuire a tratatelor. Și cum toate sunt supuse evoluției, așa a evoluat și acțiunea această. De unde până mai eri totul se reducea la propagandă, azi asistăm la culminare până la finis a tendințelor.

Mărul discordiei a fost aruncat în fața Ligii Națiunilor în mod deschis, cerându-se revizuirea. Iată roadele propagandei ungurești, careia noi din

o condamnabilă nepăsare i-am închis ochii ne răspunzându-i.

Delegatul Chinei în baza art. 19 din pactul Ligii Națiunilor, care prevede posibilitatea revizuirii în cazul când tratatele ar fi inaplicabile, a cerut revizuirea secundat de delegatul Germaniei și al Ungariei.

Di Tancsos, delegatul Ungariei, a afirmat chiar că Ungaria numai îndemnată de acest articol care îi dădea speranța revizuirii Trianonului a intrat în Liga Națiunilor.

Comistunea juridică, a susținut punctul de vedere formulat de d. Rosin delegatul Franței, respingând dezideratul revizuirii. Dar oare o să sfârșească totul aci? Oare interesatii nu vor mai pune cu insistență aceeași problemă, până când tribunalul de la Geneva obosit va ceda? Și atunci noi ce vom face? Vom rămânea tot nepăsători cum am rămas față de desmăturile ungurești?

I. P.

Dezarmarea navală.

Năzuim spre pace dar ne prăgătim de războiu.

Aceasta ar putea fi formula care caracterizează mentalitatea reprezentanților marilor puteri cari clocesc la Geneva oul păcii eterne. Europa, îngrozită de războiu și mai ales de repercursiunile lui în viața economică și morală, cere, prin glasul dlui Briand și Mac Donald, o cât mai grabnică dezarmare navală. Cea terestră și cea a văzduhului au trecut deci pe un plan cu totul secundar. Rusia Sovietică fabrică avioane, arme și gaze ca nici o altă putere iar Ungaria — contrabandista secolului al XX-lea — se înarmează zilnic și clandestin, fără ca protestele să fie reale amenințări. În schimb coșmarul celor cinci mari puteri: Anglia, Statele-Unite, Franța, Japonia și Italia e puterea navală. S'a înțeles, nu de mult, că arecele măcelurilor de mâine nu va mai fi uscatul ei mare și văzduhul. În aceste mediuri omul tehnic al veacului nostru se poate mișca mai rapid și mai liber, — diabolicitatea lui manifestându-se în întreaga ei amploare.

Cetățeanul pașnic ar fi înclinat poate să creadă că la Geneva e vorba de o dezarmare generală; că mâine chiar flota Mării Britanii va părăsi mărele retrăgându-se spre Metropola; că Pacificul nu va mai fi tulburat de manevrele vaselor de războiu japoneze și americane; că însăfârșit vasele de acest fel vor fi arse, scufundate sau, în cel mai bun caz, vor fi transformate în vase comerciale și puse în serviciul progresului și al păcii. Suntem departe însă de aceste deziderate cari nici când nu se vor împlini!... La Geneva nu se discută dezarmarea navală ci Standardul ei — limita până la care să fie redus tonajul. Iar această nu înseamnă altceva decât înarmarea proporțională, bazată pe diverse considerațiuni.

În lumina acestor perspective dezarmarea navală, plâsmuite vreme îndelungată de d-nii Stimson

și Mac Donald, pare o parodie; o festă pe care marile puteri înțeleg să o joace acelor cari îndrăsnesc să creadă că exemplul bun vinde de sus în jos. La Geneva și în America se vor duce încă multe discuții diplomatice și dezarmarea tot nu se va efectua. Dl Henderson știe că puterea Angliei stă în flota ei fără de care țara lui ușor ar fi transformată într'o ruină; la Casa Albă a democrației americane să dă flotei importanța ce i se cuvine eu atât mai mult cu cât războiul economic între ea și Continentul nostru e deschis; amiralul Tokarabe a fixat, de acord cu guvernul său, limita până la care înțelege să desarmeze, limită care în nici un caz să nu știrbească nici drepturile și nici pretențiile Japoniei în extremul Orient; iar Franța și Italia nu înțeleg să renunțe la flotă ei din contră zilnic își mărese tonajul, — limita dezarmării, la care se simt îndreptățite — nefiind încă atinsă.

Aceasta e icoana fidelă a minciunii convenționale numite „Dezarmare Navală”. Și nu prin asemenea manopere se va ajunge la ceea ce se speră de zece ani încoace: la pace prin dezarmare.

Noi, când scriem aceste rânduri, avem convingerea că războiul nu va putea fi nici odată preseris. El va rămâne vesnic cel mai bun mijloc de afirmare al celui mai puternic, al celui mai înzestrat sub toate punctele de vedere. Vom avea o nespasă oroare de războiu dar ne vom înarma „proporțional”...

Iată o nouă formulă pentru aplicarea căreia Anglia mai ales nu precupește nici un sacrificiu. Să fie oare aceasta un nou scut de apărare al imperialismului britanic s'au poate o tendință către o dictatură economică a unei coaliții a marilor puteri?

Aceste sunt ideile cari ni le sugerează conferința dezarmării navale întruniți, sub auspiciile Societăților Națiunilor, la Geneva. Corneliu Crâng.

„Înainte de-a veni cauza noastră la Conferința de pace dela Paris, ea a trecut prin închisorile ungurești, austriace și rusești și mai presus de toate a trebuit să treacă peste corpul celor 80000 soldați români, cari au pavat atât de tragic drumul spre unirea națională și politică a tuturor Românilor”.

(V. V. TILEA,

în Conferința dela „Biroul de Studii Internaționale” dela Geneva)

Scrisori dela Redacție.

Rubrică permanentă condusă de redactorul nostru special Tutankamen.

Dl Amos Frântu. Va să zică puserăți cruce pe „frăția de cruce”. Am ținut în evidență. Acum deja a 8-a oară o desființați. De câte ori încă?

Petre Creștinu, com. Antisemitismul de nimic. Era să trec pe la dl A. C. Cuza, am înțeles însă că a plecat în Palestina pe frontul evreo-arab, înrolându-se în armata arabă ca voluntar.

Dl George-Escu, com. Fabrica, jud. Chișinău. Știm că ziarul „Chimuința” este o bishuit ca alții să-i scoată din jar castanele

fripte, însă nici de data aceasta nu „ne-a găsit acasă” Chimuința, căci noi păstrăm secretul, ca ni l'a incredințat. I-am spus dlui George-Escu aici „între patru ochi” numai spre a-l felicita de lovitura ce a reușit să facă, reușind a convinge despre punctul său de vedere doi deputați naționali-fărăniști. Gratis negratis treaba deputaților.

Redactor responsabil:

Dr. A. T. MUREȘAN